

After 14 years, the Memar Award has turned into an important cultural event in Iran, the results of which has attracted the attention of a great number of architects as well as those in the construction field. In recent years, the number of participants has increased and therefore, compared to the past, the winners have to go through a harder evaluation process. This has, on the one hand, added to the reputation of the award while increasing, at the same time, the probability that many valuable projects won't find their way to the final round. After each award ceremony, *Memar Magazine* usually publishes a selection of the projects not admitted to the final round in the hope of introducing to its readers a wider spectrum of works by good designers.

In the past ten years, young Iranian architects have paid much attention to home and foreign competitions. Similar to athletes preparing for a match and to military manoeuvres, participation in such awards and competitions elevates the architectural skill of their participants and allows them to evaluate their individual potentials in comparison to their rivals. As it happens in sports, any success on an international level increases the professional reputation of the winners.

In general, the attention paid by Iranian architects to architectural competition has been influential in elevating the quality of architecture in the country. In this issue, while introducing a selection of works participating in the last Memar Award, we also discuss the problem of international architectural awards and competitions and the participation of Iranian architects in them.

In post-revolution Iran, since the 90s architectural competitions and particularly design competitions became popular and although specialists in the field were not satisfied with most of them and criticized the way in which the competitions were held and judged, designers and clients were attracted more and more to competitions. A massive volume of construction took place during those years with little regard for qualitative architectural standards which forced progressive architects to take refuge in architectural competitions, awards and a limited number of projects aimed at particular clients. As such, theoretical aspects of architecture was neglected to a great extent. Today, even in architectural journals, the distinction between quality and quantity-oriented works, and between artistic and vulgar works, are blurred and uncertain. Unfortunately architectural criticism in our country is a second-rate (or inferior) practice compared to design. Badges and appreciation all go to designers. The discussion on architectural awards and competitions is followed by a short article on awards for architectural criticism.

جایزه معمار پس از گذشت ۱۴ سال، به یکی از مراسم فرهنگی مهم ایران تبدیل شده که نتایج آن مورد توجه گروه کثیری از معماران و دست‌اندرکاران ساخت‌وساز قرار گرفته است. در سال‌های اخیر تعداد شرکت‌کنندگان در رقابت افزایش یافته و در نتیجه برندگان جایزه از آزمون دشوارتری نسبت به گذشته عبور می‌کنند. این مسئله از طرفی باعث افزایش اعتبار جایزه شده و از سوی دیگر این احتمال را به وجود آورده که کارهای درخور توجهی به مرحله نهایی راه پیدا نکنند. مجله معمار، همواره پس از برگزاری جایزه، برگزیده‌ای از کارهای راه‌نیافته به مرحله آخر داوری را منتشر می‌کند تا بدین وسیله کارهای طیف وسیع‌تری از طراحان خوب را به مردم معرفی کند.

در ۱۰ سال اخیر، معماران جوان ایرانی به رقابت‌های معماری داخلی و خارجی توجه کرده‌اند. شرکت در این جوایز و مسابقات، همچون تمرین ورزشکاران پیش از مسابقات اصلی یا مانورهای نظامی، باعث ارتقای مهارت و سنجش توانایی‌های فردی در قیاس با دیگر حریفان می‌شود. هرگونه موفقیت در عرصه بین‌المللی، همچنان که در رشته‌های ورزشی نیز اتفاق می‌افتد، اعتبار حرفه‌ای برندگان را به نحو مثبتی تحت تأثیر قرار می‌دهد.

به طور کلی توجه معماران به رقابت‌های معماری در ارتقای کیفیت معماری در ایران مؤثر بوده است. در این شماره، در کنار معرفی منتخبی از کارهای شرکت‌کنندگان آخرین جایزه معمار، به موضوع جوایز و مسابقات بین‌المللی و شرکت معماران ایرانی در این‌گونه رقابت‌ها پرداخته‌ایم.

در ایران پس از انقلاب، رقابت‌های معماری و در قدم اول مسابقات طراحی، از اوایل دهه ۷۰ رواج یافتند و به‌رغم نقدهای فراوان متخصصان به روش برگزاری و داوری بسیاری از مسابقات، طراحان و کارفرمایان، هر روز پیش از پیش، از نهاد مسابقه استقبال کردند. حجم زیاد ساخت و سازی که بدون توجه به معیارهای کیفی معماری صورت گرفت و پناه آوردن معماران پیشرو به مسابقات طراحی، جوایز و پروژه‌های محدود کارفرمایان خاص، موجب شد جنبه‌های نظری معماری کمتر مورد توجه قرار گیرند. امروزه که گاه حتی در مجلات معماری مرز کارهای کمی و کیفی، بازاری و هنری مخدوش و نامشخص است، نقد معماری جایگاهی ویژه دارد که متأسفانه در کشور ما کاری در رده دوم اهمیت (و یا کمتر) نسبت به طراحی است و ستاره‌ها و قدردانی‌ها صرفاً متوجه طراحان است. در ادامه بحث جوایز و مسابقات معماری، مقاله کوتاهی نیز به جوایز نقد معماری اختصاص یافته است.